

Silenci trencat

El manifest “Per un veritable procés de normalització lingüística a la Catalunya independent” ha trencat el silenci. El silenci imposat entre l’independentisme per excloure el català –i el castellà– del debat polític. La cautela ha servit de poc, perquè, al remat, llengua és exactament un terme oposat a silenci.

Article de Vicent Sanchis

Hi ha dues paraules potser útils d’entrada que s’han fet estúpides darrerament de tan recurrents: *mantra* i *relat*. La irrupció dels politòlegs en la nostra política de cada dia ha donat peu a un argot pretensament d’entesos que s’està fent insuportable. Però això és una altra història. O potser la mateixa. D’una altra manera. El *mantra* del *relat* independentista ha estat en els darrers anys eludir el debat sobre l’estatus del català –i, sobretot, del castellà– en una Catalunya independent. Com que els partits i les entitats sobiranistes volen “eixamplar la base” i “la base” és més prima en les àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona, on el castellà és la llengua immensament hegemònica, s’han estimat més deixar-ho córrer i no complicar-se el procés.

Però, de tant en tant, el silenci s’havia alterat. Ho van fer, per exemple, algunes veus que van demanar l’oficialitat exclusiva del català en la pròxima o no república catalana i ho va fer, per exemple, Oriol Junqueras, el president d’Esquerra Republicana, quan les va contradir i va proclamar que en un futur Estat independent el castellà també havia de ser llengua oficial. Junqueras ha estat anys alcalde de Sant Vicenç

dels Horts. Sap què vol dir atraure’s la població immigrada dels anys seixanta i setanta cap al sobiranisme, ni que siga municipal i, per tant, sabia què pastava. Darrere de l’actual vice-president de la Generalitat es van encadenar unes altres opinions, d’Esquerra o de Convergència Democràtica, que li van

donar la raó. Cooficialitat, si us plau. O cooficialitat, sí, gràcies.

Precisament contra aquesta pretensió es van començar a moure fa mesos una colla de lingüistes, traductors, escriptors i juristes, que ara han trencat el *mantra* del nou *relat* i que plantegen el problema quan, segons alguns, “no toca”. El problema de l’assimilació i la substitució lingüística del català pel castellà. Un procés que consideren “irreversible” si no s’actua ràpid. Si no es trenquen els silencis.

El manifest ha alçat una gran polseguera social i política. Ha arribat al Parlament i allà el diputat Lluís Rabell ha titllat els seus promotors de “racistes” i “fonamentalistes”. El diari *El País* li ha dedicat un editorial cantellut “Contra els catalans” i *La Vanguardia* un altre encara de més aspre: “Un manifest lamentable”. Tan lamentable és? Només cal llegir-lo i constatar, amb la pròpia experiència de cada lector, si el procés de substitució de què parlen els seus redactors és i si és realment reversible. També es pot signar. ●

